

РЕШЕНИЕ

№ 100

гр. Пазарджик, 26.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Димитър П. Бозаджиев
ИВАНИНА ИГН. ИВАНОВА

при участието на секретаря Петя Кр. Борисова
като разгледа докладваното от Димитър П. Бозаджиев Въззивно гражданско дело № 20245200500102 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение №1235/20.11.2023г., постановено по гр.д.№2355/2023г. по описа на РС- Пазарджик е осъден „МБАЛ Пазарджик” АД гр. Пазарджик, ул. „Болнична“ №15, представлявана от изпълнителния директора д-р К.Т., да заплати на Б. Н. М., ЕГН *****, постоянен адрес: с.Калугерово ул. „Четиринадесета“ №5, чрез процесуален представител адвокат В. Г. П. от АК- Пазарджик, със съдебен адрес: гр.Пазарджик, ул.„Мадара“ №5, сумата в размер на 12000лв., представляваща обезщетение на основание чл.200, ал.1 КТ за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от трудова злополука, настъпила на 07.07.2020г., ведно със законната лихва върху нея, считано от 07.07.2020г. до окончателното изплащане на задължението, като е отхвърлен предявения иск над присъдения размер от 12000лв. до претендирания размер от 24000лв., като неоснователен и недоказан.

Осъден е „МБАЛ Пазарджик” АД гр.Пазарджик, ул.„Болнична“ №15, представлявана от изпълнителния директора д-р К.Т., да заплати на Б. Н. М., ЕГН *****, постоянен адрес: с.Калугерово ул.„Четиринадесета“ №5, чрез процесуален представител адвокат В. Г. П. от АК- Пазарджик, със

съдебен адрес: гр.Пазарджик, ул.,„Мадара“ №5, сумата в размер на 6602,46лв., представляваща обезщетение на основание чл.200, ал.3 КТ за пропуснати ползи, представляващи разлика между полагащото се брутно трудово възнаграждение и получените обезщетения за временна неработоспособност за периода от 07.07.2020г. до 10.12.2020г., вследствие на претърпяна трудова злополука от ищцата на 07.07.2020г., ведно със законната лихва върху нея, считано от 07.07.2020г. до окончателното изплащане на задължението.

Осъден е „МБАЛ Пазарджик“ АД гр.Пазарджик, ул.,„Болнична“ №15, представлявана от изпълнителния директора д-р К.Т., да заплати на адвокат В. Г. П. от АК- Пазарджик, със съдебен адрес: гр.Пазарджик, ул.,„Мадара“ №5, на основание чл.78, ал.1 ГПК и чл.38, ал.2, във вр. с чл.36, ал.2 Закон за адвокатурата, сумата в размер на 2440,25лв., представляваща адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ и съдействие на ищцовата страна.

Осъден е на основание чл.78, ал.6 ГПК, във вр. с чл.83, ал.1, т.1 ГПК „МБАЛ Пазарджик“ АД гр. Пазарджик, ул. „Болнична“ № 15, представлявана от изпълнителния директора д-р К.Т., да заплати по сметка на РС- Пазарджик сумата от 1424,10лв., представляваща дължимата държавна такса за производството и сторени разноски за експертизи.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от Б. Н. М., чрез пълномощника му адв.В. Г. П., в частта с която е отхвърлен предявения иск над присъдения размер от 12000лв. до претендирания размер от 24000лв., ведно със законната лихва върху нея считано от 07.07.2023г.

Твърди се, че в тази му обжалвана част решението е постановено в противоречие с материалния закон и е необосновано. В тази насока се изразява несъгласие единствено с правните изводи относно присъдения размер на предявения иск за обезщетяване на неимуществените вреди, които се считат за неправилни и по този начин е присъден такъв в занижен размер от 12000лв. Ето защо се моли да се приеме, че единствения спорен въпрос по същество във въззивното производство е свързан с размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди, дължими на ищцата, на основание чл.200, ал.1 от КТ, изразяващи се в болки и страдания от претърпяната от нея трудова злополука, настъпила на дата 07.07.2020г.

Приема се, че въззивният съд следва да съобрази при определяне на

паричното обезщетение от една страна- вида и тежестта на увреждането, настъпилите усложнения, възрастта на пострадалата, който към момента на увреждането е била на 67 години, обстоятелствата при който е настъпило увреждането- внезапно, интензивността на претърпените болки и страдания от ищцата, както и тяхната продължителност: от датата на настъпване на травмата- 07.07.2020г. до 19.08.2020г., ищцата е била имобилизирана с гипс и пирони ръка, след което е имала възстановителен период, който е продължил до 10.12.2020г. или близо 4 месеца.

Твърди се освен това, че е била с обездвижена ръка, тя е търпяла неудобството да разчита на чужда помощ в ежедневно си общуване и по този начин е била лишена от нормалния си начин на живот, тенденцията за продължителен период от време да изпитва болка и да е ограничено подвижността ѝ при ежедневна натовареност и при продължително натоварване, а от друга страна- наличието на трайни последици за здравето, личното, професионалното и обществено благополучие на ищцата, възстановеното ѝ състояние, съществуващите в страната обществено-икономически условия към момента на настъпване на вредите, стандарта на живот.

В този смисъл се моли да се приеме, че размерът на дължимото на ищцата обезщетение за неимуществени вреди, който би удовлетворил обществените критерии за справедливост при съществуващите в страната обществено-икономически условия на живот, с оглед конкретните обстоятелства по делото, както и създадения от съдебната практика ориентир, относим към аналогични случаи /цитира се съдебна практика на ВКС/ следва да бъде определен на 24000лв.

Счита се, че определянето на по-нисък размер на обезщетението от посочения не би съответствал на изискванията на справедливостта.

Искането е да се отмени решението в неговата обжалвана част и вместо него се осъди „МБАЛ Пазарджик“ АД гр.Пазарджик, да заплати на Б. Н. М., сумата от още 12000лв., представляваща обезщетение, на основание чл.200, ал.1 от КТ за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от трудова злополука, настъпила на 07.07.2020г., ведно със законната лихва върху нея, считано то 07.07.2020г., до окончателното изплащане на задължението.

Претендират се разноси.

В срокът по чл.263, ал.1 от ГПК от другата страна в процеса- „МБАЛ Пазарджик“ АД, чрез процесуалния му представител- адв.А. Ш. е постъпил писмен отговор. В него се изразява становище, че решението на първоинстанционния съд е валидно, допустимо и правилно в обжалваната му част.

Твърди се, че районният съд е събрал всички доказателства, които имат значение за изясняване на правния спор. Съответно, че по делото няма спор по възприетата от районния съд фактическа обстановка, според която към момента на настъпване на трудовата на 07.07.2020г. ищцата е работила в „МБАЛ- Пазарджик“ АД, като медицинска сестра.

Визира се, че по спорния въпрос по същество във въззивното производство свързан с размера на дължимото обезщетение на неимуществените вреди, районният съд при определянето на дължимото по чл.52 от ЗЗД обезщетение е взел предвид продължителността и степента на интензитета на претърпените телесни болки и душевни страдания, като е изследвал въпроса от фактическа страна при анализа на приетата по делото съдебно- медицинска експертиза.

Приема се, че във връзка с определеното от първоинстанционния съд обезщетение за претърпени неимуществени вреди е правилно и отговаря на критериите за справедливост, формирани съгласно трайната съдебна практика.

Твърди се, че последния се е съобразил с вида и тежестта на увреждането- настъпилите усложнения, възрастта на ищцата към датата на увреждането, обстоятелствата при които е настъпило.

Излагат се съображения в тази насока.

Искането е да се постанови решение, с което се потвърди решението на първоинстанционния съд в неговата обжалвана част, като правилно, постановено при съобразяване с материалния закон и обосновано.

Моли се за присъждане на разноси.

Видно от Определение №5/03.01.2024г., постановено по гр.д. №2355/2023г. по описа на РС- Пазарджик е оставено без разглеждане молба с вх.№28879/06.12.2023г. от „МБАЛ Пазарджик“ АД гр.Пазарджик,

ул.“Болнична“ №15, представлявана от изпълнителния директор д-р К.Т., изготвена и подадена от адв.А. Ш. от АК- Пазарджик, с която се иска постановеното по делото решение в частта за разноските, като на ответника се присъдят сторените разноски за адвокатско възнаграждение.

Против това определение не са постъпили жалби от страните по делото.

В съдебно заседание, жалбоподателят Б. Н. М., редовно призована не се явява. Същият се представлява от упълномощеният от нея адв.В. П., който поддържа подадената въззивна жалба. Моли се да бъде уважена същата по съображенията изложени в нея. В тази насока се приема, че присъденото обезщетение за неимуществени вреди е занижено. Претендират се разноски, на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

Ответникът по въззивната жалба- „МБАЛ Пазарджик“ АД- гр.Пазарджик, редовно призован, законен представител не се явява. За последният се явява процесуалния му представител- адв.Ш.. От страна на последния се оспорва подадената въззивна жалба, като се моли тя да бъде оставена без уважение и се потвърди решението на първоинстанционния съд, като правилно и законосъобразно. Представя писмени бележки в тази насока. Претендира разноски.

Пазарджишкият окръжен съд, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, и в съответствие с правомощията си, регламентирани в чл. 269 от ГПК, намира за установено следното:

Пред РС- Пазарджик, производството е образувано по повод на подадена искова молба от страна на Б. Н. М. от с.Калугерово, чрез процесуалния ѝ представител- адв.В. П. от АК- Пазарджик, против „МБАЛ Пазарджик“ АД гр.Пазарджик, представлявана от изпълнителния директор- д-р К.Т..

Твърди се от ищцата, че е работила по трудово правоотношение, в „МБАЛ- Пазарджик“ АД гр.Пазарджик, считано от 02.11.2015г. Към 07.07.2020г. е заемала длъжността „медицинска сестра“, код по НКЦЦ №22216001, във Второ вътрешно отделение на „МБАЛ- Пазарджик“ АД.

Визира се от страна на последната, че на 06.07.2020 г. от 19:00 часа до 07:00 часа на 07.07.2020г. е била на работа. В 02:00 часа се наложило да бъде изведен пациент в тежко състояние с Ковид-19 в ОАРИЛ и приемане на нов

пациент. След извеждането на пациента по действащата инструкция е трябвало да се направи пълна дезинфекция на стаята и отделението от санитарката, при което ищцата е трябвало да извърши дезинфекция на защитното облекло на санитарката преди тя да го съблече. Отивайки с бавни стъпки към санитарката, ищцата се подхлъзнала в коридора и паднала, като при падането се получава фрактура на дясната ръка.

Твърди се, че коридорът, чиито под е покрит с балатум е бил наскоро дезинфекциран с оглед дадените инструкции за дезинфекция в Ковид епидемията от санитарката, при което подът бил много мокър и хлъзгав.

Визира се, че свидетели на случилото се станали д-р Д.Е. и санитарката Р.Ж., които ѝ помогнали да стане и я прегледали. При падането ищцата изпитала силна болка.

Твърди се от М., че ѝ била направена рентгенография, при което било констатирано счупване на долния край на лъчевата кост, закрито на дясната ръка. Последвала операция по спешност с пълна анестезия и поставяне на импланти (игли). Направена била и гипсова имобилизация. Същата била настанена в отделение ОТО, където постъпила на датата 07.07.2020г. в 07:25 часа и изписана на 13.07.2020г. Предписани ѝ били лекарства.

Сочи се, че на ищцата ѝ е издадена Епикриза, с изх.№8823/2020г. за престоя в отделението ОТО на МБАЛ- Пазарджик от 07.07.2020г. в 07:25 часа до 13.07.2020г. в 08:51 часа, в която е записана диагноза: S52.50 Счупване на долния край на лъчевата кост, закрито. Локалният статус е отбелязан по следния начин: оток и деформация на дясната гривнена става. Дадени са указания за два контролни прегледа.

Твърди се, че във връзка с инцидента, на 14.07.2020г. било направено ново рентгеново изследване на гривнената става. Било ѝ казано, че има отделена костичка от счупването, която е преминала към китката и от там тя ще чувства доста често изтръпване на пръстите на ръката. С оглед обективното здравословно състояние на ищцата бил издаден болничен лист №E20201601198/14.07.2020г. от МБАЛ-Пазарджик за временна неработоспособност от 07.07.2020г. до 12.08.2020г.

Визира се, че ищцата се прибрала вкъщи в с.Карабунар след изписването ѝ от отделението ОТО на МБАЛ-Пазарджик с помощта на нейни близки, които са я превозили от гр.Пазарджик до с.Карабунар.

Твърди се от страна на М., че изпитвала големи трудности с ежедневното обслужване, снабдяване с храна и нейното приготвяне, като това ставало с помощта на близки и приятели. Не можела да поддържа нормална хигиена, включително и да се изкъпе сама, тъй като имобилизацията на ръката не ѝ позволявало. Изпитвала силни болки, които ги потискала с аналгин, аулин и други аналгетици. Трудно заспивала и се будила много често нощем от болка при преместване на тялото и ръката. Страданията ѝ били големи. Психически била подтисната.

Твърди се, че с оглед обективното ѝ състояние, бил издаден нов болничен лист № Е20201940867/19.08.2020г. от „Медицински център за доболнична помощ ВИВА” ЕООД за временна неработоспособност от 13.08.2020г. до 11.09.2020г.

Излага твърдения за проведени курсове на физиотерапия при доктор Т. като посочва какъв е бил резултат, както и че били издадени амбулаторни листове.

Визира се, че поради обективно здравословно състояние на ищцата и били издадени още три болнични листове за периода от 12.09.2020г. до 10.12.2020г.

Твърди се, че на 11.12.2020г. се върнала на работа, но изпитвала болка при сестринските задължения, свързани с поставяне на системи, инжекции и други. Дори и сега при промяна на времето, както и при натоварване се сочи от ищцата, че чувствала изтръпване на трите пръста от страна на счупването, болки и тръпнене на мястото на счупване.

Твърди, че процесният инцидент е бил признат от ТП НОИ-гр.Пазарджик за трудово злополука с разпореждане №24/21.07.2020г.

Сочи се от ищцата, че през времето, през което е била в отпуск поради временна неработоспособност е получила по- малка сума, от това което и се е дължало като трудово възнаграждение, поради което претендира сумата от 6727,18лв., като обезщетение за имуществени вреди под формата на пропуснатата полза.

Излагат се в исковата молба правни доводи, касаещи предявената претенция.

Посочва се, как следва да се определи дължимия размер на претендираното обезщетение за причинените на ищцата имуществени и

неимуществени вреди, както и че следва да бъде съобразено възрастта на ищцата, настъпилите усложнения и т.н.

Искането е, съдът да постанови решение, с което се осъди ответника да заплати на ищцата сумата в размер на в размер на 24000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди- изпитани болки и страдания, в резултат на претърпяна от ищцата трудова злополука, на 07.07.2020г. призната за такава, на основание чл.60, ал.1, във връзка с чл.55, ал.1 от КСО, с разпореждане №24 от 21.07.2020г., на ТП НОИ гр.Пазарджик, ведно със законната лихва върху тази главница, считано от 07.07.2020г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата в размер на 6602,64лв. /в проведено с.з. пред РС, исковата претенция е намалена на основание чл.214 ГПК със 124,54лв., от първоначално предявената 6727,18лв./, представляваща обезщетение за имуществени вреди пропуснати ползи, представляващи разлика между полагащото се брутно трудово възнаграждение и получените обезщетения за временна неработоспособност за периода от 07.07.2020г. до 10.12.2020г., вследствие на претърпяна трудова злополука от Б. Н. М. на 07.07.2020г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 07.07.2020г. до окончателното ѝ изплащане.

Претендират се разноски.

В срока по чл.131 ГПК от страна на ответникът е депозиран писмен отговор на подадената искова молба. В него се оспорва исковата молба по основание и размер. В тази връзка, не се оспорва, че към 07.07.2020г. ищцата е работила по трудов договор на длъжност „медицинска сестра“ във Второ вътрешно отделение на МБАЛ- Пазарджик АД. Не се оспорва, че ищцата е претърпяла по време на работата ѝ на посочената в ИМ дата злополука, определена като трудова по надлежния законов ред.

Прави се възражение за съпричиняване от нейна страна, тъй като до същата трудова злополука се е стигнало в преобладаваща степен поради проявена от ищцата липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила за безопасност, определяема като груба небрежност по смисъла на чл.201, ал.2 от КТ и нарушение на установените в лечебното заведение Правила за използване на лични предпазни средства (ЛПС) за медицинския персонал, утвърдени на 24.03.2020г. от Директора на МБАЛ Пазарджик и нарушение на проведения

извънреден инструктаж свързан с Covid 19 от 20.03.2020г., на който инструктаж ищцата е присъствала и лично е запозната с необходимостта от ползването на ЛПС, в това число и на гумени ботуши, които същата е получила след проведен Колегиум във Второ вътрешно отделение на тема: ЛПС- респираторна защита очи, лице, тяло, ръце, дезинфекция и видове дезинфекция, защитни облекла и ЛПС. Излагат се подробни твърдения в подкрепа на горното.

Твърди, че в нощта на трудовата злополука, ищцата не е била обута, съгласно изискванията за лични предпазни средства и същата не е носила гумени ботуши, които били с големи и дълбоки грайфери, които пречат на медицинския персонал, носещ ги, именно да се подхлъзнат и паднат, дори и при дезинфекциран под, защото при гумените грайфери имало съпротивление с пода и възможността за падане е сведена до 0 процента. Сочи се, че ищцата не е спазила изискванията за безопасност, като същата е била с чехли на краката си, проявила е груба небрежност и е допринесла за настъпването на вредоносния резултат.

Оспорва се обстоятелството посочено в ИМ, че ищцата е „отивала с бавни стъпки към санитарката“, както и обстоятелството, че „пода е бил мокър и хлъзгав“.

Твърди се, че ищцата не е проявила внимание и старание, а е заходила към обичайните си задължения с нормална походка, та дори и по- бързи стъпки от една страна, а от друга санитарката Р.Ж. е извършила дезинфекцията при спазване на проведения инструктаж, като пода е бил дезинфекциран по начин, по който обикновено е извършвана дезинфекцията и за ищцата това е била познатата и обичайна обстановка на работа, доколкото 2 ВО на МБАЛ към онзи момент е било определено за пациенти с ковид и същата е следвало да отиде и извърши дезинфекцията на защитното облекло на санитарката при повишено внимание от нейна страна още повече, че в обясненията ѝ дадени по повод злополуката същата е видяла и осъзнала обстоятелството, че подът е бил обработен с дезинфектант.

Оспорват се твърденията в исковата молба относно преживените силни болки и страдания, както по време на злополуката, така и непосредствено след нея, както и поддържаните болки и страдания, които е изпитвала ищцата във възстановителния период. Оспорва се твърдението за продължителността

на търпените болки и страдания, както и твърдението, че и към настоящия момент ищцата не се е възстановила напълно.

Оспорва се твърдението, че претърпяната от ищцата трудова злополука е довела до поддържаната в исковата молба продължителна невъзможност за ищцата да се обслужва и да се грижи сама за себе си, особено след като е свалена имобилизацията на ръката ѝ и същата е започнала да посещава физиотерапия.

Оспорва се твърденията на ищцовата страна, във връзка с приема ѝ на лекарства, тъй като било видно от двете епикризи на същата, че са предписани само Медаксон (антибиотик) и Дорета (болкоуспокояващи).

Оспорва се твърдението, че ищцата е възпрепятствана и до ден днешен да вдига тежко с пострадалата ръка. Смята, че видно и от самата искова молба, ищцата се е върнала на работа след изтичането ѝ на отпуската за временна нетрудоспособност и е продължила да изпълнява обичайните си служебни задължения. Няма данни при работодателя да се оплаквала на колеги с които е работила, че изпитва трудности при упражняване на трудовата си функция, не е искала да бъде преместена на друга длъжност или да изпълнява друг вид дейност, различна от пряко разписаните ѝ задължения по трудова характеристика.

Твърди се, че претендирания размер на дължимото обезщетение в размер на 2400лв. е прекалено завишен, доколкото било налице съпричиняване и груба небрежност от страна на ищцата.

По отношение на предявения иск за заплащане на обезщетение за обезвреда на претърпените имуществени вреди от ищцата се счита, че същият е неоснователен и като такъв се моли, съда да го отхвърли.

Оспорва се обстоятелството, че за сочения период в ИМ ищцата е била в отпуск за временна неработоспособност по чл.162 от КТ разрешен от компетентните органи конкретно за получената от нея фрактура при падането ѝ на 07.07.2020г.

Искането е да се отхвърли и предявения иск за заплащане на обезщетение за забава, поради неоснователност на главната претенция.

Въззивният съд приема за установена следната фактическа обстановка:

Няма спор между страните, че ищцата Б. М. е работила по трудово правоотношение, в „МБАЛ-Пазарджик“ АД гр.Пазарджик, считано от 02.11.2015г. Не е спорно, че към 07.07.2020г. същата е заемала длъжността „медицинска сестра“, код по НКЦЦ № 22216001, във Второ вътрешно отделение на „МБАЛ-Пазарджик“ АД. Съответно, че последната на 07.07.2020г. е претърпяла по време на работата си злополука- закрито счупване на долния край на дясната лъчевата кост и шиловидния израстък на дясната лакътна кост, закрито, определена като трудова по надлежния законов ред. В тази насока са и приложените по делото заверено копие на трудова книжка №235 на Б. Н. М., Декларация за трудова злополука и Разпореждане №24/21.07.2020г. от ТД на НОИ гр.Пазарджик.

От приложените по делото болнични листове се установява, че за периода от 07.07.2020г. до 10.12.2020г., вкл., ищцата е била в отпуск поради временна неработоспособност. Последното не се и оспорва от процесуалния представител на ответника в проведеното о.с.з.

Приложени са по делото Правила за използване на лични предпазни средства на персонала на МБАЛ- Пазарджик АД, утвърдени от изп. директор д-р К. Темнилов на 24.03.2020г.; Колегиум на 2 ВО на тема: Лични предпазни средства- респираторна защита, очи лице, тяло, ръце; Дезинфекция- видове дезинфектанти, начини на дезинфекция; Опасни отпадъци- управление. Защитни облекла и лични предпазни средства; списък на получилите маски и ботуши; извънреден инструктаж за Ковид- 19, ведно с списък на лицата, на които е проведен и същите са запознати с него. От тези писмени доказателства се установява какви действия следва да бъдат предприети и с какво предпазно облекло следва да са служилите при ответната болница при работа с пациенти с Ковид - 19, отнасящи се до предпазването им от заразяване с вируса.

Приложен е по делото и Правилник за вътрешния трудов ред в „МБАЛ - Пазарджик“ АД гр.Пазарджик и Служебна бележка №205/2006г. за проведен инструктаж по безопасност, хигиена на труда и противопожарна охрана на Б. М. от които се установява, какви права и задължения имат служителите при ответника, както и че ищцата се е запознала с него.

В показанията си свидетелите Д.Р. и А.Р. излагат данни в насока, че познават ищцата и знаят за процесния инцидент. Визират, че М. се е

сблъсквала с трудности в ежедневието, породени от обездвижването на дясната ръка. Посочват, че ищцата имала силни болки в ръката, които не били за кратък период. Споделят, че ищцата им се оплаквала, че не можела да спи и че взимала лекарства. Двете свидетелки споделят, че са помагали на ищцата в домакинството. Свидетелката Р. заявява и че ищцата дълго време не можела да се обслужвала сама.

От показанията на свидетелката Р.Ж. се установява, че е служител на ответната болница и е била очевидец на случилото с ищцата, при което последната е получила травматичното си увреждане. Изяснява, че М. се предвижвала от дежурната стая към съблекалнята, като се движила в края на коридора и изведнъж паднала. Свидетелката отишла, хванала ръката на ищцата, вдигнала я и събудила дежурния лекар, който я завел в ортопедията. Посочва, че всички в сектора били получили гумени ботуши, които следва да носят, но в процесната вечер, ищцата била с чехли, тип „сабо“. Изяснява, че гумените ботуши били с голям грайфер. Причината да ги носят била да се предпазят и да не се хлъзнат, когато мият. Посочва как се осъществява дезинфекцията, както и че трябвало да носят само гумени ботуши. Твърди, че по време на Ковида им били предоставени табели, които следвало да се поставят след като е дезинфектиран пода. Посочва, че по време на дежурството, когато е паднала ищцата, не е бил изваждат пациент с Ковид-19.

В дадени обяснения по реда на чл.176 от ГПК от страна на ищцата, последната заявява, какво е било състоянието на пода по време на инцидента, с какво и как е била обута, както и къде се е намирала свидетелката Ж.. Посочва, че нямало табела, с която да се сигнализира, че подът е мокър.

Видът на получените травматични увреждания се установяват и от приложените медицински документи и заключението на вещите лица по изготвената и приетата комплексна съдебно-медицинска и ортопедично-травматологична експертиза. Ищцата е получила закрито счупване на долния край на дясната лъчевата кост и шиловидния израстък на дясната лакътна кост, които счупвания по отделно и по съвкупност са довели до трайно затрудняване на движенията на десният горен крайник. Посочва се от същите, че непосредствено след инцидента пострадалата е изпитвала от леки до умерени по сила и интензитет болки и страдания, които постепенно в хода на

оздравителният процес постепенно са затихвали до пълното им изчезване след неговото приключване. След инцидента се появил оток и деформация в областта на дясната гривнена става. По време на имобилизацията, същата е изпитвала на моменти от леки до умерени по сила и интензитет болки и страдания. По време на възстановителният процес, ищцата е изпитвала леки на моменти до умерени по сила и интензитет болки и страдания. Допустимо било да изпитва преходни, търпими болки в областта на счупването при промяна на атмосферното налягане. Посочва се, че към момента на извършване на прегледа пострадалата е с напълно възстановен обем на движенията в дясната гривнена става. Няма ограничения и нарушения в захвата и двигателната функция.

Видно от заключението на съдебно- счетоводната експертиза се установява, че разликата между полагащото се БТВ за периода от 07.07.2020г. до 10.12.2020г. е в размер на 6602,46лв.

Като взе предвид изложената фактическа обстановка по делото, съдът стига до следните правни изводи:

Въззивната жалба е допустима- подадена е в законоустановения срок, от страна в процеса, имаща право и интерес от обжалване и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

След извършена служебна проверка на първоинстанционното решение, настоящата въззивна инстанция намира, че то е изцяло валидно, допустимо и правилно в неговата обжалвана част, а именно в тази в която се отхвърля предявения иск над присъдения размер от 12000лв. до претендирания размер от 24000лв., ведно със законната лихва върху нея, считано от 07.07.2023г.

В останалата му, уважителна част с която е осъден „МБАЛ Пазарджик“ АД- гр.Пазарджик, да заплати на Б. Н. М. сумата в размер на 6602,46лв., представляваща обезщетение, на основание чл.200, ал.3 от КТ за пропуснати ползи, представляващи разлика между полагащото се брутно трудово възнаграждение и получените обезщетения за временна нетрудоспособност за периода от 07.07.2020г. до 10.12.2020г., вследствие на претърпяна трудова злополука от ищцата на 07.07.2020г., ведно със законната лихва върху нея, считано от 07.07.2020г. до окончателното изплащане на задължението, решението не е обжалвано от страните по делото, с оглед на което е и влязло в законна сила.

Разгледана по същество, въззивна жалба е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл.200, ал.1 от КТ, задължението на работодателя за обезвреда възниква независимо от това дали той самият, негов орган или друг негов работник или служител е виновен за увреждането. Чл.201, ал.1 от КТ предвижда, че работодателят не отговаря по предходния член, ако пострадалият е причинил умишлено увреждането, а ал.2 на същата разпоредба- че отговорността на работодателя може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност.

Според практиката на ВКС, работодателят, въвел възражение по чл.201, ал.2 от КТ, следва да докаже при условията на пълно и главно доказване, че трудовата злополука е настъпила и поради проявена от работника груба небрежност при изпълнение на работата, т.е. не само, че работникът е допуснал нарушение на правилата на безопасност на труда, но и, че е извършвал работата при липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност. При трудова злополука има съпричиняване, когато работникът извършва работата без необходимото старание и внимание и в нарушение на технологичните правила и на правилата за безопасност. Намаляване отговорността на работодателя може да има само при съпричиняване при допуснатата груба небрежност. Вината на пострадалия не може да се предполага и изводът за наличие на груба небрежност не може да се основава на предположение, а при липсата на доказателства за осъществени от пострадалия действия в разрез с изискванията за безопасност на труда, не може да се прави категоричен извод за допуснатата груба небрежност. Грубата небрежност се определя като неполагане на дължимата грижа, каквато и най-небрежният човек би положил в подобна обстановка. Небрежността ще е груба, когато работникът е съзнавал, предвиждал настъпването на вредоносните последици, но е мислел да ги предотврати. С оглед предметния обхват на въззивното обжалване посочен по- горе, настоящата инстанция няма основание да се произнася по отношение изискванията на цитираните по- горе норми. Спорът в случая е относно размерът на неимуществените вреди.

Въззивният съд намира за правилни и обосновани изводите на

първоинстанционния съд, че са налице изискуемите, кумулативно предвидени предпоставки за възникване отговорността на ответното дружество по чл.200, ал.1 от КТ, а именно: трудово правно отношение между ищеца и ответника, настъпило увреждане на последния при инцидент, станал при изпълнение на възложената му работа, определяне на инцидента като трудова злополука и пряка причинно- следствена връзка между трудовата злополука и настъпилите вреди.

В случая, работодателят- ответник носи имуществена отговорност и дължи плащането на обезщетение за причинени неимуществени вреди на ищеца от трудова злополука, станала на 07.07.2020г., която е довела до травматично увреждане на здравето на работника и временна неработоспособност, с понесени болки и страдания.

Спорът в конкретния казус е ограничен единствено до размерът на присъденото обезщетение за тези претърпените неимуществени вреди, които се приема от въззивника и неговия представител за занижен, като претенцията им, че то следва да се определи в неговия максимален размер. Същата в случая не може да бъде споделена за основателна.

В тази насока не може да има спор, че последния се определя съобразно правилото на чл.52 от ЗЗД.

Понятието справедливост е изяснено от правната теория, задължителната съдебна практика- раздел II, ППВС №4/1968г., както и от трайната и непротиворечива практика на ВКС. Неимуществените вреди се определят от съда по справедливост, както предвижда нормата на чл.52 от ЗЗД.

За да се определи справедливо обезщетение за неимуществени вреди, трябва да се вземат предвид всички реални и обективни факти на конкретния случай, като се подложат на внимателен, обективен, всеостранен и пълен анализ и оценка.

При телесните увреждания на здравето задължително трябва да се вземат предвид: видът, характерът и степента на телесните повреди, претърпените интензивни и продължителни болки и страдания, имало ли е оперативна интервенция и в какво се изразява, периодът на възстановяване, медицински прогнози за неудобства, болки и страдания при определени условия в бъдеще време.

В конкретният казус се установява по категоричен начин, че към 07.07.2020г. страните са били във валидни трудови правоотношения, че на посочената дата, по време на работа, при изпълнение на служебните си задължения ищцата е претърпяла злополука, която е квалифицирана от компетентните органи като трудова и че в резултат на нея ѝ е било причинено увреждане, изразяващо се в закрито счупване на долния край на дясната лъчева кост и шиловидния израстък на дясната лакътна става, което по отделно и по съвкупност са давали до трайно затрудняване на движенията на десния горен крайник вследствие на което, като пряка и непосредствена последица е търпяла болки и страдания през известен период от време. В този аспект е заключението на тройната съдебно- медицинска експертиза, която не е оспорена от страните по делото. Категорично вещите лица заявяват на основание поставената им задача, че непосредствено след инцидента пострадалата М. е изпитвала леки до умерени по сила и интензитет болки и страдания, които постепенно в хода на оздравителния процес постепенно са затихвали до пълното им изчезване след неговото приключване. След инцидента се е появил оток и деформация в областта на дясната гривнена става. По време на имобилизацията същата е изпитвала на моменти от леки до умерени по сила и интензитет болки и страдания. По време на възстановителния процес, същата е изпитвала леки на моменти до умерени по сила и интензитет болки и страдания. Допустимо е да изпитва преходни, търпими болки в областта на счупването при промяна на атмосферното налягане.

Към момента на извършване на преглед, пострадалата М. е с напълно възстановен обем на движенията в дясната гривнена става и за в бъдеще не би трябвало да изпитва какъвто и да е било дискомфорт и затруднения в захвата на дясната ръка. Същата няма ограничения и нарушения в захвата и двигателната функция на дясната ръка.

В обясненията си вещите лица в съдебно заседание заявяват, че няма критерии за болката и няма как същата да се оптимизира. Това е субективен факт, но общо прието, че при такива счупвания е от лека до умерена.

Ако е с много силна болка, лицето изпада в травматичен шок, но при пострадалата в настоящия случай не е така. Това е типично счупване на опорно- двигателния апарат, което се среща много често. Първоначално

болката е била умерена по сила, но тази болка в един момент е започнала да намалява.

В настоящият казус, категорично и неоспорено е заключението на комплексната съдебно- медицинска експертиза относно установяване на факти имащи съществено значение относно справедливото определяне обезщетението за неимуществените вреди, което съставлява средна телесна повреда.

Доказателства в насока на противното по делото не се установяват.

Действително, факт е, че св.Р. коментира, че ищцата я е боляло силно, като това й впечатление се базира на, „не само от позата на последната, а и на лицето“. Факт е обаче, че тези данни определено не са основание да се опровергават твърденията на вещите лица за конкретните болки и периода на възстановяване. Този извод се отнася и за показанията на св.Р. която също коментира за болки търпени от страна на М., и че е била на болкоуспокоителни, но на практика и двете свидетелки не посочват данни за много по дълъг период на продължителни болки и страдания търпени от страна на ищцата от констатираното на база съдебно- медицинската експертиза и медицинска документация. В този аспект няма основание да не се посочи, че безспорно е делото, че ищцата е претърпяла две хирургически интервенции- поставяне на кришнерови игли, респективно тяхното премахване, което е наложило болничен престой в период от 07.07.2020г. до 13.07.2020г. и 19.08.2020г. до 21.08.2020г. Не е спорно също така, че ищцата е провела физиотерапия с общ брой на процедурите 80, като целия оздравителен период е продължил повече от 5 месеца, за които са издадени болнични листове за временна неработоспособност за посочените в тях периоди.

На практика, всички тези изложени данни категорично дават основание на настоящата инстанция да приеме, че определения размер на обезщетение от страна на първоинстанционния съд е съобразен със заложените критерии за справедливост, съгласно разпоредбата на чл.52 от ЗЗД. Последната обосновано е отчела и съобщила вида и тежестта на увреждането- настъпилите усложнения, възрастта на ищцата към датата на увреждането, обстоятелствата при които е настъпило. На практика се установява, с оглед на събрания доказателствен материал, е че най- силните болки и страдания,

които ищцата е търпяла са били след травмата, които постепенно в хода на оздравителния процес са затихнали до пълното им изчезване след неговото приключване, както и че при промяна в атмосферните условия и съобразно обясненията на вещите лица е допустимо ищцата да изпитва търпими болки в областта на счупването, като към момента последната е с напълно възстановен обем на движенията в захвата и двигателната функция на дясната ръка.

При тези съображения, възраженията на жалбоподателката наведени чрез нейната защита за присъждане на по- голям размер на обезщетение няма основание да бъдат споделени и и даващи основание за промяна на крайните правни изводи на първоинстанционния съд.

Предвид горното следва да се приеме, че предявения иск, с правно основание чл.200, ал.1 от КТ, за обезщетение за претърпени неимуществени вреди от трудова злополука на 07.07.2020г. е основателен до размера от 12000лв., така както е уважен от първоинстанционния съд.

С оглед на гореизложеното, решението в неговата обжалвана част следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно, а подадената срещу него въззивна жалба да се остави без уважение.

В останалата уважителна част, решението, като необжалвано от страните е влязло в законна сила.

С оглед изхода на делото, в тежест на жалбоподателят следва да се присъдят направените по делото съдебно- деловодни разноски от страна на въззиваемата страна пред настоящата инстанция в размер на 1320лв. представляващи платен адвокатски хонорар.

Предвид гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №1235 от 20.11.2023г., постановено по гр.д. №2355/2023г. по описа на РС- Пазарджик.

ОСЪЖДА Б. Н. М., ЕГН *****, постоянен адрес: с.Калугерово ул.,„Четиринадесета“ №5, да **ЗАПЛАТИ**, на основание чл.78, ал.1 от ГПК на „МБАЛ Пазарджик“ АД гр.Пазарджик, ул.,„Болнична“ №15, представлявана от изпълнителния директора д-р К.Т., на основание чл.78, ал.1 ГПК, разноски

направени пред въззивната инстанция в размер на 1320/хиляда триста и двадесет/лв.- адвокатски хонорар.

Решението, подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок, считано от връчването му на страните пред ВКС на РБългария.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____